

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10

Δι' εὐδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαῖλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου, — Δέσποτος Δέ-Τενσῶ : Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛῆ, Σμυρναϊκὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Δμλ. — Ἰωακείμ Βαλαβάρη: ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾷ ΑΣΙΑ. — Νικολάου Πολεθῆ : ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ, Ρωσσικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προκληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἰκαρχίαις 8,50

ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

Ἄλλα τὰ μέρη τοῦ πλοίου ὑπέστησαν λεπτομερῆ ἐξέταση. (Σελὶς 814).

Λήγοντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαιρῶς, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεως τῶν συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν γενικὸν ἡμῶν πράκτορα: «Κ^{ον} Παναγιώτην Γριτζάνην, εἰς Ἀλεξάνδρειαν», δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐνὸς γροσίου διατιμήσεως καὶ ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου δὲν θὰ χάσωσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ ΛΑΧΕΙΟΥ τῶν «Ἐκλεκτῶν», διότι ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως καὶ τοῦ Ε' ἔτους θὰ εἶνε καὶ ἀριθμὸς τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Ὁ Φριδερίκος συνέσχε τὴν συγκίνησιν του. Διέταξε τὰ δέοντα μετὰ φωνῆς βιαιότητας, ὁ δὲ Ζιλδὰ καὶ ὁ Κλέτος, οἵτινες ἐγίνωσκον τὸν χαρακτῆρα τοῦ πλοίαρχου, μόνοι ἐνόησαν τὴν ἐν τῇ συμπεριφορᾷ του ἀνωμαλίαν, ἀλλ' οὐδὲν ἐτόλμησαν νὰ εἰπωσιν. Τὸ τορπιλλοβόλον εὐρέθη ἐτοιμον μετ' οὐ πολὺ, ὡς ν' ἀνέμενον ἐπιθεώρησιν, δύο δὲ λέμβοι μεταβάσαι ἐτάχθησαν παρὰ τὴν προκυμαίαν ἀναμένουσαι τοὺς ἐπισκέπτας.

Οἱ ἐπισκέπται δὲν ἐβράδυναν. Ὁ Φριδερίκος ὑπεδέχθη αὐτοὺς καὶ ἀφοῦ ὁ κ. Γκιδὰλ τοὺς παρουσίασεν ἠὲ χαρίστησε τὴν κυρίαν Διλλιέρ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ αὐτοὶ καὶ οἱ φίλοι τῆς ἐδείκνυον πρὸς τοὺς αὐτάς τοῦ 29.

Ἡ κυρία Διλλιέρ ἀπήντησε φιλοφρόνως εἰς τοὺς λόγους τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ. Ἡ Λευκὴ, ἡ τόσον διαχυτικὴ καὶ παράφορος συνήθως οὐδὲ λέξιν εἶπεν, οὐδ' ἠνοίξε κἂν τὸ στόμα. Ἦττον συγκεκριμένης ὁ Φριδερίκος παρετήρησεν ὅτι ἀνεσκίρτησε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν αἱ χεῖρές

τῶν ἔψαυσαν ἀλλήλας ὅτε ἐβοήθησε τὴν νεάνιδα ν' ἀνέλθῃ ἀπὸ τῆς λέμβου ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Φυσικῶ τῷ λόγῳ ἠθέλησαν τὰ πάντα νὰ ἴδωσιν, ἐδέησε δὲ νὰ κύψῃ τὴν κεφαλὴν ἀπέναντι τῆς τοιαύτης ἐπιθυμίας. Ὁ Πλεμὸν ἀβροφρόνως ἐτέθη κατὰ πάντα εἰς τὴν διάθεσίν των, ὅλα δὲ τὰ μέρη τοῦ πλοίου, ἀπὸ τῆς ἀποθήκης μέχρι τοῦ κοιτῶνος τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὑπέστησαν λεπτομερῆ ἐξέτασιν.

— Λοιπόν, κύριε, ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ διὰ πρώτην φορὰν λαλοῦσα μετὰ τινος ἐλαφροῦ τρόμου ἐν τῇ φωνῇ, ἐδῶ ὀφείλετε νὰ μένετε;

— Ἐδῶ καὶ ἀλλοῦ, δεσποινίς. Ὁλόκληρον τὸ τορπιλλοβόλον εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Κυρίως ὅμως εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μέρος ὀφείλω νὰ εὐρίσκωμαι.

Ἐδήγησε τοὺς ἐπισκέπτας εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυβερνήτου. Μετὰ προφανοῦς ταβραχῆς ἡ νεάνις ἠρώτησεν:

— Ἐδῶ εὐρίσκεσθε τὴν νύκτα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τρικυμίας;

— Ναί, δεσποινίς.

Σφοδρὰ συγκίνησις περιέσφιγγε τὴν καρδίαν τῆς Λευκῆς. Παρετήρησε τὸ καταφύγιον ἐκεῖνο μὲ τὰς σιδηρὰς βαθμίδας του, μὲ τοὺς ὑγροὺς ἀκόμη ὑαλίνοὺς φακούς του καὶ δὲν ἐτόλμα ν' ἀνυψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ φόβου μὴ διὰ μέσου τοῦ ἰόχρου πέπλου τῆς φωνῆς τὸ ὑποτρέμον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς δάκρυ.

Ἀφοῦ παρήλθεν ἡ ταραχὴ τῆς, ἐνῶ ἐπορεύοντο ἤδη πρὸς τὴν κλίμακα, ἐψιθύρισεν:

— Καὶ ἀγαπᾶτε τὸ ἐπάγγελμά σας, κύριε;

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ προδοὺς τὴν συγκίνησιν του ἦν ὁ Φριδερίκος.

— ὦ δεσποινίς, περιπαθῶς! εἶπε μετὰ τινος μελαγχολικῆς ζέσεως.

Ἐδήγησε τοὺς ἐπισκέπτας εἰς τὴν ξηρὰν.

Αὐτόθι, ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ, ἡ κυρία Διλλιέρ, ἀφοῦ συνωμίλησεν ἐν τάχει μετὰ τοῦ θείου Γκιδὰλ, ἀπετόλμησε ν' ἀποτείνῃ μίαν πρόσκλησιν πολὺ συνεσταλμένην.

— Κύριε, εἶπεν, ἐὰν τὰ καθήκοντά σας δὲν σας ἀπασχολῶσι καθ' ὅλον τὸ μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς σας διάστημα, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας προτείνω νὰ λάβητε μεθ' ἡμῶν κανὲν ἀναψυκτικόν.

Ὁ Φριδερίκος ἠτοιμάζετο ν' ἀποποιηθῇ, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς Λευκῆς συνήνησεν τὸ ἰδικόν του.

— ὦ, ναί, κύριε! εἶπεν ὑποστηρίζουσα τὴν πρόσκλησιν.

Καὶ ἐμειδία.

Ἀπέναντι τοῦ μειδιάματος ἐκείνου ὁ Πλεμὸν ἔμεινεν ἀνίσχυρος. Ἐνόμισεν ὅτι ὁ οὐρανὸς ἐγένετο φωτεινότερος. Αἰσθημά τι εὐδαιμονίας, ἀποτελούμενον ἐκ γλυκειάς μελαγχολίας καὶ ἐκ χειλιζούσης φαιδρότητας, κατεπλημμύρησε τὴν ψυχὴν του. Μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας ὤφειλε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν παραδείσιον ἐκείνην παραλίαν. Διατί νὰ παραιτηθῇ τῆς εὐχαρι-

στήσεως τοῦ νὰ παρατείνῃ τὸ ὄνειρόν του ἐπὶ τινὰς ἐτι στιγμὰς;

Ἐπανήλθον βραδεὶ βήματι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἦδη ὁ πάγος εἶχε θραυσθῆ. Καθ' ὅδον αἱ γυναῖκες ἀπετόλμησαν ν' ἀποτείνωσιν ἐρωτήσεις τινὰς, αἵτινες δὲν κατεπτόησαν τὸν αὐστηρὸν ὄνειροπόλον. Ἀφελῶς καὶ εὐγενῶς ὁ Φριδερίκος ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις.

— Εἰσθε ὑποπλοίαρχος; ἠρώτησεν ὁ Γκιδὰλ λίαν ἀδεξίως.

— Φοβερὰ ζωὴ ἡ ἰδική σας, κύριε!

Ὁ νέος δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἐν μειδιάματι.

— Ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ιδιώματος. Ἐγὼ ἀγαπῶ αὐτὴν τὴν ζωὴν, ὥστε δὲν ἔχει κάμμίαν ἀξίαν τὸ κατόρθωμά μου.

— Καὶ τὴν ἡγαπᾶτε τόσον πολὺ καὶ κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα; ἠρώτησεν ἡ κυρία Διλλιέρ.

— Ὅχι ἦτο ὑπερβολικὸν ἂν ἔλεγον τόσον πολὺ. γνωρίζω ὅμως πολὺ καλὰ ὅτι ἡ θάλασσα δὲν μειδιᾷ καθ' ἐκάστην, ἀποδέχομαι δὲ τὴν ὀργὴν τῆς, ὅπως καὶ τὴν ὀκνηρίαν τῆς. Τοῦτο δὲν συμβαίνει τάχα καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους; Λέγουσιν ὅτι εἶνε ἀπιστος· εἶνε συκοφαντία. Οὐδέποτε ψεύδεται αὐτὴ· ἡμεῖς ἔχομεν τὸ ἀδικον. Οἱ ἀψηφούντες τὰς ρυτίδας τῆς καὶ τὸ συνοφρύωμά τῆς.

— ὦ, ὦ, κύριε, εἰσθε, βλέπω, ποιητής!

— Ἀληθῶς, κυρία; συγχωρήσατέ με!

Ἡ Λευκὴ δὲν τὸν ἀφῆσε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Μὴ δικαιολογηθῆτε, κύριε Πλεμὸν. Αὐτὸ εἶνε τὸ φυσικόν σας καὶ πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐκ τῆς φύσεως εἶνε ὠραῖον.

Εἶπε ταῦτα μετὰ θέρμης τοιαύτης, ὥστε ἐβάφησαν διὰ ζωηροῦ πορφυροῦ χρώματος αἱ ρόδινοι παρειαί τῆς.

Ταλαίπωρε Φριδερίκε! Ἡ ὄρα παρήλθε πολὺ ταχέως· ἦλθον νὰ τοῦ ἀναγγείλωσι τὴν ἀφίξιν τοῦ ρυμουλκοῦ. Ἐνόμισεν ὅτι ἡ νύξ ἐπήρχετο ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους.

Ἀντήλλαξαν τὰς τελευταίας χειραφίας.

— Κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Διλλιέρ, θὰ μείνωμεν εἰς Κάννας μέχρι τοῦ ἔαρος. Περιττὸν νὰ σας εἶπω ὅτι θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς νὰ σας ὑποδεχθῶμεν ὁσάκις εὐαρεστήσθε.

— Ἡ Τουλὼν εἶνε τόσον πλησίον! προσέθηκεν ἡ Λευκὴ.

Ὑπασχέθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Κάννας. Καθ' ἑαυτὸν ὅμως ἠσθάνετο μέλανα πέπλον βαρύνοντα ἐπὶ τῶν λογισμῶν του καὶ ἔλεγεν:

— Ὅχι· τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μὴ φανῶ πλέον. Αὐτὴ πρέπει νὰ εἶνε ἡ τελευταία σελὶς τῆς ἐρωτικῆς μου περιπέτειας.

Τὸν συνάδευσαν πάλιν μέχρι τῆς παραλιάς, ἐφ' ὅσον δὲ τὰ βλέμματα ἠδύναντο νὰ τὸν διακρίνωσιν ἴστατο ὄρθιος, βεβυθισμένος εἰς τὴν νεφέλην ἐκείνην τῆς παραισθήσεως, ἥτις τὸν καθίστα ἐνταυτῷ τόσον εὐδαίμονα καὶ τόσον ἀτυχῆ.

5

Ευθύς ἄμα τῇ ἐπιστροφῇ του εἰς Τουλόνα ὁ ἀξιώματικὸς ἔγραψε τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν :

« Προφιλεστάτη μου μητέρα,

» Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ σὲ ἔχω πλησίον μου.

» Πολὺ πλησίον, πολὺ πλησίον, ὅπως κατὰ τὴν τελευταίαν μας συνάντησιν νὰ στηρίζω ἐγὼ τὸ μέτωπόν μου ἐπὶ τοῦ ὤμου σου καὶ σὺ νὰ περιβάλλῃς τὸν λαίμόνι μου διὰ τῶν βραχιόνων σου.

» Τὴν ἐπανειδὸν. Μοῦ ὠμίλησεν !

» Ὡ, σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν τὸ ὑπεδίδωξα. Ἦγνόουν μάλιστα ποῦ εὐρίσκετο. Ἄν ὁ Θεὸς ἠθέλησε τὴν συνάντησιν, πρέπει τάχα νὰ κατηγορήσω τὸν Θεὸν ἐπὶ σκληρότητι ;

» Σοὶ εἶπα ἤδη ὅτι εἶνε ὠραία. Ὁφείλω ἄρα γε νὰ σοῦ τὸ ἐπαναλάβω ; Ὡ, ναί, ἔστω ἄφρησέ με νὰ σοὶ τῷ εἶπω πάλιν. Εἶνε ὠραία, ὠραία, ὠραία ! Εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ὠραιότητος εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ ὄν ὠραιότερον. Δὲν τολμῶ νὰ γράψω ὅτι τὴν ἀγαπῶ, φεῦ ! πιστεύω μᾶλλον ὅτι τὴν λατρεύω. Μοῦ τὸ ἐπιτρέπεις σὺ, προσφιλεστάτη μου μητέρα, σὺ ἥτις γινώσκεις ὅτι οὐδὲν ἐλπίζω, ὅτι οὐδὲν θέλω νὰ εὐχθῶ ; Μοὶ εἶνε ἄρα γε ἀπηγορευμένη αὐτὴ ἡ λατρεία ;

» Τὸ γεγονός συνέβη χθές. Αἱ ἐφημερίδες θ' ἀναφέρωσιν ἴσως τὸν διάπλουον ἐκ Τουλόνας διὰ τοῦ κόλπου Ζουάν. Τῇ ἀληθείᾳ, ἐπίστευσα πρὸς καιρὸν ὅτι δὲν ἐμελλον νὰ σ' ἐπανιδῶ πλέον. Ἄλλον δὲν ἐσυλλογιζόμην εἰμὴ σὲ καὶ ἠγωνιζόμην ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀτυχῶν ναυτῶν μου. Τὸ θάρρος ὑπῆρξε θαυμαστόν. Ὅτε αἰφνης ἤρχισα νὰ ἐνθουοῦμαι καὶ ἐκείνην ὅτε δὲ τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ὅτε μὲ ὄλην τὴν τρικυμίαν καὶ τὸν ἀνεμον ἠδυνήθην νὰ φθάσω, συνήντησα αὐτὴν ἐκεῖ πέραν εἰς τὰς Ἀντίβας, μαζὶ μὲ τὴν μητέρα της καὶ τινὰς φίλους των. Ὅλοι ἠθέλον νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ τορπιλλοβόλον μου τοιοῦτοτρόπως δὲ συνήψα μετ' αὐτῶν γνωριμίαν. Ἡ κυρία Διλλιέρ μὲ προσεκάλεσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ εἰς Κάννας. Πρέπει νὰ μοῦ εἶπῃς περὶ τούτου τὴν γνώμη σου. Ὁ ἀπράξω μόνον ὅ,τι μὲ συμβουλεύσῃς. Ἄλλ' ἐὰν ἀγαθὸς τις δαίμων, καὶ γνωρίζεις τόσους πολλοὺς, ἠδύνατο νὰ σοῦ ψιθυρίσῃ μίαν λέξιν εἰς τὸ οὖς, ἔπρεπε νὰ σοῦ εἶπῃ νὰ μοὶ ἀπαντήσῃς : Πήγαινε !

» Εἰξεύρεις ὅτι δὲν σοῦ τὸ γράφω αὐτὸ διὰ τὰ μοῦ τὸ εἶπῃς. Ἄλλὰ δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς, προσφιλεστάτη μου μητέρα, πόσον θὰ ἦτο εὐτυχὴς ὁ υἱός σου ἂν ἠκουεν αὐτὴν τὴν λέξιν. Πόσον θὰ ἤμην εὐτυχὴς πρὸ πάντων ἂν σὲ ἔβλεπον ! Δὲν δύνασαι τάχα νὰ ἔλθῃς δι' ὀλίγας ἡμέρας μόνον ; Τὸ τοιοῦτο θὰ σὲ ὠφέλει πολὺ. Σὲ διαβεβαίω ὅτι καὶ ἡ Μεσόγειος εἶνε ὠραία ὅπως καὶ ὁ Ὀκεανός.

» Σὲ ἀσπάζομαι ἐξ ὅλης ψυχῆς. Σοῦ

πέμπω τόσα φιλήματα, ὅσα σ' ἔκαμα νὰ χύσῃς δάκρυα. Ἐνίοτε.

» Ὁ υἱός σου, ὅστις δὲν εἶνε εὐτυχής».

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἔλαβε τὴν ἐξῆς τηλεγραφικὴν ἀπάντησιν :

« Πήγαινε καὶ ἔπειτα περίμενέ με».

Ὅμοῦ μὲ τὸ τηλεγράφημα ὁ Πλεμόν ἔλαβε καὶ ἓν τετράγωνον στιλπνὸν καὶ μεμυρωμένον δελτίον μὲ τὰς ἐξῆς γραμμάς :

« Κύριε,

» Φοβούμεθα μήπως μᾶς ἐλησμονήσατε. Ἡμεῖς, οἵτινες ζωηρὰν διατηροῦμεν τὴν μνήμην τῆς φιλόφρονος προθυμίας μεθ' ἧς μᾶς ἐπέτρεψατε νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ τορπιλλοβόλον σας, ἐπιθυμοῦμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν ἐκ νέου. Ὅθ μᾶς κάμετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὴν μικράμας ὄλως οἰκογενειακὴν ἑορτὴν τῆς προσεχοῦς Δευτέρας ; Πῶς πηγαινεὶ ὁ τραυματίας σας ;

« Βαρωνὶς Διλλιέρ».

« Ἐπαυλις Δ' Ἐρίν. Κάννας».

Καὶ εἰς μίαν σημειώσιν, γεγραμμένην δι' ἄλλου χαρακτήρος, ὅστις ἔκαμε τὸν Πλεμόν ν' ἀνασκιρτήσῃ, ἀνεγινώσκετο τὸ ἐξῆς :

« Ὁ τραυματίας εἶνε τὸ προσφιλὲς 29 σας ;».

Ἐνόησεν ἄρα γε ὁ Φριδερίκος ὅτι ἂν ἀπεκαλεῖτο προσφιλὲς τὸ τορπιλλοβόλον ἦτο διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ οὕτω ὁ κυβερνήτης του ; Ἐπὶ μακρὸν διετέλεσεν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ δισταγμοῦ. Νὰ ὑπάγῃ ἢ νὰ μὴ ὑπάγῃ ; Καὶ ἀφοῦ εἶχε τὴν ἄδειαν τῆς μητρὸς του, τὴν γνώμην, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον ἐπεκαλέσθη, ἰδοὺ ὅτι δὲν ἐτόλμα νῦν.

Ἐπηκολούθησε περίοδος ζωηρᾶς ἀποθαρρύνσεως. Ἀπέναντι τῆς εὐδαιμονίας, τοῦ Παρὰδεῖσου, ὃν διείδε, τοῦ ἀνελπίστου ἀγαθοῦ ὁ Πλεμόν ὀπισθοχώρει ὡσάνει φωνὴ τις μυστηριώδης ἀπηγόρευεν αὐτῷ νὰ ὑπερβῇ τὴν φλιάν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ τοιαύτη εὐδαιμονία ἐπήρχετο πολὺ ταχέως. Ἀπὸ τοῦ ἠλιοφωτίστου στερεώματος κατήρχετο ὑπερβολικὴ ἀγαλλίασις καὶ ἠσθάνετο ἕλιγον, ἀληθὲς θάμβος.

Ἡ πάλιν ἐκράτησεν αὐτὸν μετέωρον μέχρη τῆς προτεραίας τῆς παραμονῆς τῆς ἑορτῆς. Ἐλαβε τότε ἐξαίφνης τὸν κάλαμον καὶ σκαιῶς, ἐξαναγκάζων τὸν ἑαυτὸν του, ἀπεποιήθη τὴν πρόσκλησιν διὰ τῆς ἐξῆς ἐπιστολῆς :

« Κυρία,

» Ἀπείρωσ σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλικὴν ἐνθύμησιν. Ἐπιτρέψατε εἰς ἓνα ἀτυχῆ ναυτικόν, δεσμευόμενον ἐκ τῶν ἀναγκῶν τῆς ὑπηρεσίας, νὰ μὴ δεχθῇ τὴν ἀβρόφροναν ὑμῶν πρόσκλησιν. Ὅθ λάβω τὴν τιμὴν βραδύτερον νὰ σᾶς προσφέρω αὐτοπροσώπως τὰς εὐχαριστίας μου.

« Φριδερίκος Πλεμόν».

Καὶ ἔρριψε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Κατ' ἀρχὰς ἠσθάνθη ἐκ τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης δριμεῖάν τινα εὐχαρίστησιν. Ἡ καρδιά ἀρέσκειται νὰ ἐντροφεῖ αἰμάσσουσα. Τί ἠθέληεν αὐτὸς ἐκεῖ πέραν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ εὐδαιμόνου καὶ πλουσίου ἐκείνου κόσμου ; Ποῖον μέρος θὰ εἶχεν αὐτὸς εἰς τὴν ἑορτὴν ; ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀνώτερον ἐξ αὐτοῦ τοῦ χαρακτήρος του τῶν ματαιοτήτων ἐκείνου τοῦ βίου τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου, ἀλλ' ἐνταυτῷ ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἀνίκανος νὰ διαπρέψῃ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Προέβλεπε τὴν ὀδύνην, ἣν ἠθέλε δοκιμάσει εὐρισκόμενος ἀφωνος, σιγηλός, ρεμβός, πλησίον ἐκείνης, ἥτις ἦτο συνειθισμένη εἰς τὴν τύρβην τῆς διαρκοῦς εὐθυμίας, ἀληθοῦς ἢ ἐπιπλάστου, ἥτις καθ' ἡμέραν ἐχαιρετᾶτο, ἐκολακεύετο, ἐδουκαλᾶτο, οὕτως εἶπειν, διὰ τῶν κοινοτοπιῶν τῶν φιλοφρονήσεων τῆς ἐθιμοτυπίας. Αὐτὸς ὁ λατρεύων αὐτὴν θ' ἀπέμενε ἀφωνος. Μήπως αἱ γυναῖκες, μήπως αἱ νεάνιδες τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας ἐννοοῦσι τὴν σιωπηλὴν λατρείαν ;

Ταῦτα ἀνελογίσθη κατ' ἀρχὰς, εἰς τὴν πρώτην στιγμὴν δικαιολογῶν τὴν ἀνεξήγητον δυσθυμίαν του. Διατί ἡ πλουσία ἐκείνη καὶ εὐδαιμών γυνὴ ἀνεξίτηται αὐτὸν τὸν πτωχὸν καὶ τὸν ἀγνωστον ; Ἐχουσι λοιπὸν ἀνάγκην οἱ ἐπὶ γῆς εὐτυχεῖς, ὅπως διασκεδάσωσι νὰ προσκαλῶσι τοὺς ἀποκλήρους ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ἀλγεινὴν δι' αὐτοὺς πολυτέλειαν βίου, ὃν αὐτοὶ οὐδέποτε θὰ διανύσωσιν ;

Ἄλλ' ὁ Φριδερίκος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμμεῖνη ἐπὶ πολὺ εἰς τοιαύτας θεωρίας. Κατὰ βάθος τὸ κινεῖν αὐτὸν αἰσθημα ἦτο τὸ πείσμα. Τὴν εὐγενῆ καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμά του δὲν ἠδύνατο νὰ θίξῃ ὁ φθόνος. Πράγματι τὸ μόνον, ὅπερ παρεκίνησεν αὐτὸν ν' ἀποκρούσῃ τὴν πρόσκλησιν τῆς κυρίας Διλλιέρ ἦτο ὁ λογισμὸς τοῦ νὰ εὐρεθῇ ἀπέναντι τῆς Λευκῆς, τῆς Λευκῆς ἐκείνης, εἰς ἧς τὸν θρίαμβον ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ παρευρεθῇ, χωρὶς νὰ χορηγηθῇ αὐτῷ ἡ ἐλαχίστη ἐλπὶς ἢ ἐνθάρρυνσις. Ἐφοβήθη μήπως τὴν ἴδῃ ἐν τῷ μέσῳ πλήθους λατρευτῶν, πάντων παραδεδεγμένων, πάντων ἀνεγνωρισμένων, πάντων ἀποβλεπόντων κατὰ διαφόρους βαθμοὺς εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, ἥτις εἰς αὐτὸν μόνον τὸν Φριδερίκον Πλεμόν ἦτο ἀπηγορευμένη.

Ἐν τούτοις κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην μετεμέλετο, διότι ἐνέδωκεν εἰς τὴν ὀρμὴν τῆς πρώτης στιγμῆς. Ἐφοβεῖτο μήπως εἶχε δημιουργήσει κατὰστασιν ἀδιόρθωτον διὰ τῆς ἀρνήσεώς του.

Σκληρὰ ὑπῆρξεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἐμπλεως ταραχῆς καὶ ἀνωφελῶν παλινδρομήσεων πρὸς τὸ παρελθόν. Τέλος ὅπως διασκεδάσῃ τὴν λύπην του ὁ Πλεμόν διηυθύνθη πρὸς τὸν ναύσταθμον. ἠθέλε νὰ ἴδῃ τὸ τορπιλλοβόλον του εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐργατῶν, οἵτινες ἦσαν τρόπον τινὰ οἱ χειρουργοὶ του.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΥΜΠΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

ΙΑ΄.

Ἦτο Μάρτιος καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἀνατολικῇ χώρᾳ ἐνεφανίζετο ἤδη τὸ ἔαρ.

Ἡ κυρία Χάρρισων ἔμελλε ν' ἀνοίξῃ τὴν ἐξοχικὴν τῆς ἔπαυλιν μόνον μετὰ δύο μῆνας, ἀλλ' ἔκτοτε, ἀπαξ καθ' ἐβδομάδα, μετέβαινε μετὰ τῆς ἀνεψίφας τῆς εἰς τὸ Βουρνάβασι, ὅπως ἐποπτεύῃ εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ κήπου καὶ εἰς τὰς προετοιμασίας τῆς οἰκίας.

Δὲν προσεκάλουν τινὰ, ἀλλὰ μετέβαινον μόναι, διότι ἡ ἔπαυλις ἦτο ἀπαράσκευος. Ἡμέραν τινὰ ὅμως, καθ' ἣν ἡ γραῖα φύλαξ ἠσθένει, ἐδέχθησαν τὴν προσφορὰν τοῦ Μαυρικίου νὰ θεραπεύσῃ αὐτήν. Εἶτα δέ, λόγῳ συνηθείας, ὁ Μαυρίκιος ἐξηκολούθησε τὰς ἐπισκέψεις του καὶ μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν τῆς πελάτιδος του. Αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι ἦσαν διὰ τὴν Ἐλενίτσαν καὶ δι' αὐτὸν ὅ,τι εἶναι αἱ σχολικαὶ διακοπαὶ διὰ τὰ παιδιὰ. Ἐνῶ ἡ κυρία Χάρρισων ἐπετῆρει τοὺς ἐργάτας καὶ κηπουροὺς, οἱ δύο νέοι, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ, ἔκαμνον ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίχωρα. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον εἰσέτι ἵπποι εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἐμίσθουν ὄνους, ὀδηγουμένους ὑπὸ τῶν ὄνηλατῶν. Ὁ Μαυρίκιος ᾤδευε δεξιόθεν τῆς νεωτέρας τῶν δύο ἀμαζόνων, ὁ δὲ ὀδηγὸς τοῦ ὄνου τῆς παιδαγωγοῦ ἐβάδιζε πρὸς τ' ἀριστερὰ ταύτης, μὲ τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῶν ἠνίων τοῦ ζώου, ἐνῶ ἡ κοκκίνα, κατὰ τὴν ἐγγώριον συνήθειαν, ἐστήριζε τὸν βραχίονά της ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ ἀγωγέως.

Ὅτε ὁ ἰατρός εἶδε τὸ πρῶτον τὸν τρόπον ἐκεῖνον τοῦ ἵππευεῖν, εἶπε πρὸς τὴν Ἐλενίτσαν:

— Τί εἶναι ἡ ἀγνοία! Ἐὰν ἐγίνωσκον ὅ,τι γινώσκω τώρα, δὲν θὰ ἐγίνομην ἰατρός, ἀλλ' ὄνηλάτης εἰς τὸ Βουρνάβασι.

— Ὡ! — ἀπεκρίθη ἡ νεανίς — δι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα δὲν ἀπαιτεῖται δίπλωμα, ἐπομένως, ἐὰν θέλητε νὰ λάβητε ταύτην τὴν εὐχαρίστησιν, ἡ δεσποινὴς Γούδφωλ εἶναι πρόθυμος νὰ δεχθῇ τὴν ὑπηρεσίαν σας.

Ἡμέραν τινὰ, ἐνῶ τοιοῦτοτρόπως διήρχοντο πρὸ μιᾶς τῶν εἰς κατοίκους τῆς πόλεως ἀνηκουσῶν οἰκιῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ μείζον μέρος τοῦ χωρίου, εἶδον ἐξερχομένας δύο κυρίας. Ἦσαν ἡ κυρία Λεωνίδου καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς. Ὁ Μαυρίκιος ἐχαιρέτισεν αὐτάς, ἀλλὰ μόνῃ ἡ μήτηρ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμόν.

— Θεέ μου! — ἀνεφώνησεν ἡ σύντροφος τοῦ Μαυρικίου — πόσον γίνεται ἀσχημὸς ἐκείνη ἡ μικρὰ καὶ πόσον ἡ μή-

τηρ φαίνεται ὠργισμένη! Τὰς βλέπετε πάντοτε;

— Πάντοτε, ἀλλ' ὀλιγώτερον.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν του τῆς ἐπιούσης τοῦ χοροῦ τῶν Χάρρισων, ἐγένετο πάντοτε δεκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν Λεωνίδου μεθ' ἀδρότητος, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως ἦτο αἰσθητὴ ἡ μανία τῆς θυέλλης. Καθήμενος περὶ τὸ ταυτοῦρι, ἠσθάνετο ἀνησυχίαν καὶ ἰδίως ἐπιθυμίαν ν' ἀπέλθῃ, ὡς ἐὰν εὐρίσκετο πρὸ τοῦ κρατῆρος τῆς Αἴτνης ἐν ὄρᾳ ἐκρηξέως. Ἐν εἶδει λάβας ἤκουε συνεχεῖς ὑπαινιγμούς, ὅτε μὲν πικροὺς ὡς χολήν, ὅτε δὲ γλυκεῖς καὶ ἀηδεῖς ὡς σεράπιον. Δὲν τῷ προσέφερον κύπελλον καφέ, χωρὶς νὰ τῷ εἴπωσι:

— Μὰς συγχωρεῖτε, ἐὰν δὲν ἦναι καλλίτερος. Ὑμεῖς θὰ ἔχετε συνειθίσει νὰ πίνετε ἄριστον.

Ὅταν, ὅπως καταστήσῃ τὸν ὀρίζοντα εὐδιον, ἐδοκίμαζε νὰ ἐγκωμιάσῃ νέον τι φόρεμα τῆς Ἀννέττας, αὕτη ἀπεκρίνετο μετὰ πικροῦ μειδιάματος:

— Σιωπήσατε! Μ' ἐμπαίζετε. Δὲν δύναται ὅλος ὁ κόσμος νὰ ἔχῃ τὴν πολυτέλειαν τοῦ νὰ φέρῃ τοὺς στολισμούς του ἀπὸ τοὺς Παρισίους.

Ἡ τσάτσα Κατὴνα δὲν ἀπηύθυνε πλέον τὸν λόγον πρὸς τὸν πρόην εὐνοούμενόν της· οἱ θαμνῶνες τῆς οἰκίας παρετήρουν σοβαρῶς ἐκεῖνον, ὅστις «εἶχε προσερχθῆ τόσον κακῶς πρὸς τὴν καυμένην τὴν Ἀννέτταν».

Μόνος ὁ Δημοσθένης ἀπέδιδεν αὐτῷ δικαιοσύνην, ὁσάκις ὁ οἰκογενειακὸς Ἄρειος Πάχος κατεδίκαζεν αὐτὸν εἰς τὰς Ἐρινύδας.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τί σας ἔκαμνον; — ἔλεγεν — εἶπε ποτὲ εἰς τὴν Ἀννέτταν οὔτε λέξιν περὶ ἔρωτος; Αὕτη ἡ ἰδία ὠμολόγησεν ὅτι ὄχι. Ἐὰν ἔκαμε πρὸς αὐτὴν πολλὰ δῶρα, τὸ ἐπραξεν ἐξ ἀπλῆς ἀβροφροσύνης, διότι ὅλοι οἱ Γάλλοι εἶναι ἀδρόφρονες. Ἄλλως, τοιοῦτοτρόπως ἠθέλησε νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὴν φιλοξενίαν μας. Τί διάβολον! ἤμπορῶ νὰ ὀνομάσω ἄλλους πολὺ ὀλιγώτερον ἀδρόφρονας.

Ὅ,τι πραγματικῶς δὲν ἠδύναντο νὰ συγχωρήσωσιν εἰς τὸν Μαυρίκιον ἦτο, ὅτι ἐγένετο δεκτὸς οἰκειῶς εἰς οἰκίαν, τῆς ὁποίας ἐκεῖναι οὐδέποτε εἶχον ὑπερβῆ τὴν φλιάν. Ἡ κοινωνικὴ ζηλοτυπία προεἶχε, τὴν καρδίαν τῆς Ἀννέττας κατέτρυχε καὶ ὀργὴ μᾶλλον προσωπική.

Ἡ ὀργὴ τῆς ἀνεπτύχθη ἰδίως μετὰ τὴν εἰς Βουρνάβασι συνάντησιν. Τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ δεσποινὴς Λεωνίδου ἠρώτησε τὴν γραῖαν φύλακα τῆς πατρικῆς τῆς οἰκίας:

— Ἐκεῖνος ὁ κύριος ἔρχεται συχνάκις εἰς τὸ Βουρνάβασι;

— Τὸν εἶδα μερικὰς φορές, κυρία μου.

Λέγουν πῶς εἶναι ἀρραβωνιστικὸς τῆς κυρίας Ἐλενίτσας. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πῶς εὐχαριστοῦνται νὰ ἦναι μαζὺ καὶ κἀμνον μεγάλους περιπάτους. Ἄλλὰ δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς κατηγορήσῃ, διότι τοὺς συνοδεύει πάντοτε ἡ διδασκάλισσα.

Προχθὲς οἱ ἀγωγιάται τοὺς ὠδήγησαν παρκεῖ ἀπὸ τὸ Βουρνάβασι.

— Εἶναι ἀσυνεσία — εἶπεν ὁ Δημοσθένης. Δὲν ἠξέυρει τις ποῦ εὐρίσκονται οἱ λησταί.

— Ὡ! — ἀπεκρίθη ἡ γραῖα — εἶναι γνωστὸν, ὅτι οἱ κλέφταις δὲν πιάνουν τὰς γυναῖκας.

— Δὲν πρέπει νὰ τοὺς σκανδαλίξῃ τις. Ἄλλως, θὰ ἦτο σπουδαιότατον νὰ συλλάβωσι τὸν νέον.

— Αἱ! δὲν θὰ ἔκαμνον κακὴν δουλειάν — εἶπεν ἡ Ἀννέττα, ἥτις αἴφνης ἔδειξεν ἐνδιαφέρον εἰς τὴν συνδιαλέξιν. Ὁ πατήρ τοῦ κυρίου Βιλφερῶν εἶναι ἐκαστομμυριούχος.

Ὅτε ὁ Δημοσθένης ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς θυγατρὸς του, εἶπεν αὕτη:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ ὀμιλήσῃς περὶ τῆς περιουσίας τοῦ κυρίου Βιλφερῶν. Οἱ πλειστοὶ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου διατελοῦσιν εἰς σχέσεις μετὰ τῶν ληστῶν καὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ τοῖς ὑπαγορευθῇ κακὴ τις πράξις.

Ἡ Ἀννέττα, ὡς καλῶς ἀνατεθραμμένη κόρη, δὲν ἀπήντησεν εἰς τὰς πατρικὰς παρατηρήσεις. Ὅτε ὅμως τὴν ἐπομένῃν ἐβδομάδα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Βουρνάβασι, κατώρθωσεν, ὅπως οἱ ἡμίσεις τῶν ἀγωγέων μάθωσι τὴν σημαντικότητά της περιουσίας τοῦ νεαροῦ ἱατροῦ.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, οἱ μεμνηστευμένοι νέοι, ὡς πάντες ἀπεκάλουν αὐτούς, ἀπεφάσισαν νὰ μεταβῶσι νὰ προγευματίσωσι πλησίον διαυγοῦς πηγῆς ὕδατος, κατερχομένου ἐκ τοῦ ὄρους, δύο μίλια ἐκεῖθεν τοῦ Βουρνάβασι.

Ἡ ἑαρινὴ ἡμέρα ἦτο λαμπρὰ καὶ θερμὴ. Ὁ Μαυρίκιος δὲν ἔφερε τὴν ναυτικὴν στολήν του, ἀλλὰ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, ὡς ἔπραττε κατὰ τὰς ἐξοχικὰς ἐκδρομὰς. Ἐβάδιζε πεζός, ὡς συνήθως, ἐνῶ αἱ δύο κυριαί, προστατευόμεναι κατὰ τοῦ ἡλίου ὑπὸ πλατέων ἀλεξηλιῶν, ἐπέβαινον ὄναριων, ὀδηγουμένων ὑπὸ τῶν ἀγωγέων.

Προσῆγγίζον εἰς τὴν πηγὴν, ὅτε, κατὰ τὴν στροφὴν ὁδοῦ τινος, ἀπήντησαν βραχύσωμον καὶ μὲ πονηρὰν φυσιογνωμίαν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου ἡ μακρὰ καὶ πυρρόθριξ κόμη διέφευγε τοῦ φεσίου του καὶ ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου μετώπου του. Διὰ τοῦ βραχέος καὶ ἀραιοῦ γενείου του διεφάνοντο τὸ γαυρόχρουν δέρμα τοῦ πάγωνός του καὶ ἐρυθραὶ κηλίδες ἐπὶ τῶν παρειῶν του. Οἱ συχνοκλειόμενοι ὀφθαλμοὶ προσέδιδον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν αὐτοῦ ὄψιν θλιθερὰν καὶ ἀθλίαν.

Ἐφερε βαθύχρουν καὶ κατατροπημένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς σάκκον.

Αἱ πολλαὶ πτυχαὶ βράκας ποτὲ οὐρανοχόρου προσέπιπτον περὶ τὴν ὀσφύν του ὡς αἱ πτυχαὶ τῶν ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος σάκκων, δι' ὧν περιβάλλουσι τοὺς κρεμαστοὺς λαμπτήρας, ὅπως προφυλάττωσιν αὐτοὺς κατὰ τῶν μυιδῶν. Ἐκράτει ὑπὸ μάλῃς ἐσκωριασμένον τυφέκιον καὶ ἠδύνατο νὰ ἐκληθῆ, οὕτως ἐνδεδυμένος, ὡς τίμιος κτηματίας χωρίου, ὅστις ἐξῆλθε

τῆς οἰκίας του, ὅπως προφθάσῃ μικρόν τι πτηνὸν ἐντός τοῦ κήπου του.

Ἰστατο ὄρθιος καὶ ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τῆς στενωποῦ καὶ ἐβλεπε τὴν προσερχομένην συνοδίαν μετ' ἐνδιαφέροντος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μετὰ μεγάλης περιεργίας, ὡς τις εὐρισκόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰς ἃν ὅμως δὲν ἀρέσκουσιν αἱ ἐπισκέψεις. Ὅτε τὰ ὄψα τοῦ πρώτου ὄνου, τοῦ ὁποίου ἐπέβαιναν ἡ Ἐλενίτσα, προσήγγισεν εἰς τὸ στήθος του, ἠτένισε κατὰ πρόσωπον τὸν ἰατρὸν μετὰ φιλικῷ μειδιάματος, ὡς ἐὰν ἐπανέυρισκε παλαιὸν γνῶριμον. Εἶτα δ' εἶπε καλοκαγάθως :

— Αἶ, κύρ ἰατρέ, καπνόν;

Ἡ παράδοξος ἐκείνη συνάντησις ἤρесе τῷ Μαυρίκιῳ, ὅστις ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του σιγαροθήκην, πλήρη ἀρωματωδῶν σιγάρων, ἣν πρόετεινε πρὸς τὸν ἀξιόλογον ἀνθρώπον, λέγων αὐτῷ :

— Ἰδοῦ, φίλτατε. Ἄλλ' εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, πῶς με γνωρίζεις;

Πρὶν ἢ ὅμως ὁ ἰατρὸς συμπληρώσῃ τὴν ἐρώτησίν του, ὁ πυρρόθριξ ἀνὴρ ἐσύριξεν, ὡς ἐὰν ἐκάλει τὸν κύνα του. Ἀντὶ δὲ τούτου, ἐνεφανίσθησαν ὀπισθεν βᾶτου τρεῖς κατεργαράοι με φυσιογνωμίας ἠκιστα ἐμπνεύσας ἐμπιστοσύνην. Ἐπλησίασαν καὶ ἔστησαν εἰς ἀπόστασιν ἐξ βημάτων, χωρὶς δὲ νὰ προφέρωσι λέξιν, ἐσκόπευσαν κατὰ τῆς συνοδίας. Οἱ ἀγωγεῖς ἀπεμακρύνθησαν, συναποφέροντες τὸν ὄνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον φορτωθῆ τὰ τρόφιμα. Μεταξὺ τῶν ἀπομεινάντων ἐπεκράτει παγετώδης σιγή. Μετὰ τινα ὅμως λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ δεσποινὶς Γούδφωλ ἤρθρωσε τὴν ἀπλὴν ταύτην ἐπιφώνησιν, δι' ἧς οἱ Ἄγγλοι συνηθίζουσι νὰ δηλώσιν, ὅτι ἐπὶ τέλους κἀτι ἐνόησαν :

— Ἄο!

Καὶ ταῦτοχρόνος, δι' αὐτομάτου κινήματος, ὠχυρώθη ὀπισθεν τοῦ ἀλεξιηλίου τῆς.

IB'

Ὁ μάλλον συγκεκινημένος τοῦ ὀμίλου—οὐχὶ βεβαίως τῶν ληστῶν—ἦτο ἀναμφιβόλως ὁ Μαυρίκιος Βιλφερῶν, Κύριος δ' οἶδεν, ὅτι δὲν ἐφοβεῖτο δι' ἑαυτόν, οὔτε διὰ τὴν δεσποινίδα Γούδφωλ.

Διὰ φωνῆς κακοῦχου καὶ ἐρρίνου, ὁ πυρρόθριξ καὶ βραχύσωμος ἀνὴρ ἐφώνησε πρὸς αὐτόν :

— Σήκωσε τὰ χέρια!

Ὁ ἀτυχὴς νέος, καίτοι ἄκων, ὑπήκουσε πολῦ τιμος ὑπαρξίς ἐξήρτητο ἐκ τῆς πρὸς τοὺς ληστὰς ὑπακοῆς του.

Ὁ κακοῦργος ἠρεύνησε τὰ θυλακία του, χωρὶς νὰ εὕρῃ ἐν αὐτοῖς ὑποπτὸν τι, πλὴν ἑνὸς μαχαίριου, τὸ ὁποῖον κατέσχε μετὰ τὸ ἀπαρέσκον ἦθος διδασκάλου, ὅστις εὐρίσκει εἰς τὸ θυλακίον μαθητοῦ ἀπηγορευμένον ἀντικείμενον.

Τὸ ὠρολόγιον, τὸ βαλάντιον καὶ οἱ δακτύλιοι τοῦ ἰατροῦ οὐδαμῶς ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν του. Οἱ λησταὶ δὲν ἀρκοῦνται εἰς τόσον μικρὰ πράγματα.

— Τώρα ἐμπρός, εἶπεν. Ὁ κύριος νὰ μὴ προφέρῃ οὔτε λέξιν. Ἐὰν ὁ κύριος μέ-

νη ἡσυχος καὶ ἂν δὲν καταδιωχθῶμεν, δὲν ἔχει τίποτε νὰ φοβηθῇ, οὔτε διὰ τὸν ἑαυτόν του, οὔτε διὰ ταῖς κοκῶνας.

Ἡ συνοδία ἐπανέλαβε τὴν πορείαν τῆς, ἀνευ ἐτέρων διατυπώσεων. Ὁ καιρὸς εἶναι χρήσιμος. Διηυθύνθη, ἐννοεῖται, πρὸς τὰ ὄρη, τὰ ὁποῖα δὲν ἔκειντο μακρὰν. Ὁ Μαυρίκιος ἐβαδίζεν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδίας, ἐν μέσῳ τοῦ πυρρόθριχος ἀνδρὸς καὶ τοῦ ρωμαλεοτέρου τῶν ἐτέρων τριῶν κακούργων. Αἱ δύο κυρία ἠκολούθουν εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα βημάτων, ὀδηγούμεναι ὑπὸ τῶν ἀντικαταστησάντων τοὺς ἀγωγεῖς ληστῶν, ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ὁποίων, ἕνεκα τῆς ἀκαθαρσίας των, ἡ Ἐλενίτσα καὶ ἡ δεσποινὶς Γούδφωλ δὲν ἐστήριζον τὰς χεῖρας. Οὐδεὶς ὠμίλει αὐτοῖς ἐπίσης οἱ ὄνοι, ὡσεὶ ἐνόουν ὅτι δὲν προῦκειτο περὶ διασκεδαστικῆς ἐκδρομῆς, ἐβαδίζον, χωρὶς νὰ περιμένωσι νὰ ψαύῃ ἡ ράβδος τὰ νῶτα αὐτῶν.

Ἡ χώρα καθίστατο, ἐφ' ὅσον προέβαινον, μάλλον ἔρημος· αἱ συκαὶ καὶ αἱ ροδιαὶ ἐξέλιπον, πυκνοὶ δὲ θάμνοι ἐφύοντο ἐκατέρωθεν τῆς στενῆς ἀτραποῦ, ἐφ' ἧς ἦσαν ἐσπαρμένοι μεγάλοι ὀγκόλιθοι. Ἐκάστοτε, διεκρίνετο μακρὰν χωρικός τις, καταγινομένος εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἀλλ' ἡ συνοδία ἐφαίνετο τόσον ἡσυχος, ὥστε ὁ χωρικός ἠδύνατο νὰ ἐκλάβῃ αὐτὴν ὡς ἀποτελουμένην ὑπὸ περιηγητῶν ἐν ἐκδρομῇ. Ἄλλ' ἐὰν ἔτι ἐπίστευε τούναντιον, βεβαίως προῦφυλάσσετο τοῦ νὰ το ἐκδηλώσῃ.

Ὁ ἥλιος κατήρχετο εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἡ συνοδία εἶχε βαδίσει τρία μίλια.

Ὁ ἀτυχὴς Μαυρίκιος, μὴ εἰθισμένος εἰς τόσον μακρὰς πορείας, ἦτο κατάκοπος, ἐνῶ εἶναι ἐνόητον, ὅτι οἱ λησταὶ ἠδύνατο νὰ βαδίζωσι τοιοῦτοτρόπως δι' ὅλου τοῦ βίου των.

Ἐπήρχετο ἤδη τὸ σκότος, ὅτε ἀφίκοντο εἰς οἰκίσκον, κεκρυμμένον ὀπισθεν τῆς πτυχῆς ὄρους, εἰς ἃν οἱ κακοῦργοι εἰσῆλθον, χωρὶς νὰ λάβωσιν ἀδειαν. Ἀντὶ οἰκίσκου, τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο κατάλυμα ἦτο εἶδος μάνδρας, ἐν ἧ κατόικον δύο δυστυχεῖς ποιμένες. Ἡ ἐπίσκεψις τῶν ληστῶν δὲν συνεκίνησε τοὺς κατοίκους τῆς ἀθλίως καλύβης, δύο δυσειδῆ ὄντα, τῶν ὁποίων ὁ Μαυρίκιος θὰ προῦτίμα τοὺς ληστὰς.

Οἱ λησταὶ ἐξέλεξαν, ἔσφαξαν καὶ ἔψησαν ἕνα ἀμνόν, πάντα δὲ ταῦτα ἐγένοντο τόσον ταχέως, ὅσον ἡμεῖς θὰ ἠσυχολοῦμεθα εἰς τὴν παρασκευὴν ὀμελέτιας. Τὸ ψητὸν ἦτο σκληρόν· τί ὅμως νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τοῦ ἄρτου; Προσθέσατε εἰς τὴν ἀφθονίαν τοῦ παρατεθέντος κρέατος, διαυγῆς ὀρεινὸν ὕδωρ, τυρόν, κρόμμυα καὶ ... ἀντὶ καρπῶν, τοὺς ὠραιότερους ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου, ὑγροὺς καὶ λάμποντας, θέλετε δ' ὀμολογήσει, ὅτι ὁ Μαυρίκιος δὲν ἦτο καθόλου ἀξιοθρήνητος. Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας ν' ἀνοιξῶσι τὸ στόμα πρὸς ἄλλην χρῆσιν ἢ ὅπως τρώγωσιν, ἀλλὰ τὸ βλέπειν ἦτο αὐτοῖς ἐπιτετραμμένον, δύο δὲ τοῦλάχιστον

αὐτῶν ἐποιοῦντο εὐρεῖαν χρῆσιν τῆς ἀδείας ταύτης.

Ἡ Ἐλενίτσα δὲν ἐφοβεῖτο. Ἦτο ἐκ φύσεως θαρραλέα, ἄλλως δ' εἶχεν ἀκούσει νὰ διηγῶνται εἰκοσι συμβεβηκότα, ὡς ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπαιζε σημαντικὸν μέρος. Χωρὶς νὰ λαλῇ, εὕρισκε τρόπον νὰ λέγῃ πρὸς τὸν φίλον τῆς :

— Βλέπω, ὅτι φοβεῖσθε δι' ἐμέ. Ἡσυχάσατε. Ἐγώ, ἐφ' ὅσον εἶσθε πλησίον μου, οὐδὲν φοβοῦμαι. Θάρρος. Θὰ ἐξέλθωμεν τῆς σπηκίας ταύτης. Τὸ τραῦμα τοῦ βαλαντίου δὲν εἶναι θανάσιμον.

Ὁ Μαυρίκιος ἀπεκρίνετο διὰ τῆς αὐτῆς γλώσσης :

— Ἀρκεῖ νὰ ἐξέλθητε ἐνευθεν ὑγιῆς καὶ ἀβλαβής· τὰ λοιπὰ μοι εἶναι ἀδιάφορα.

Φρονῶ μάλιστα ὅτι προσέθετε καὶ ἕτερόν τι, ἀλλ' ἡ Ἐλενίτσα ἐδεικνύετο μὴ ἐννοοῦσα, δέον δὲ νὰ ὀμολογήσωμεν, ὅτι ἡστιγμὴ δὲν ἦτο πρὸς τοῦτο καταάλληλος.

Ἡ δεσποινὶς Γούδφωλ ἐφαίνετο ἀησχολημένη καὶ δυσηρεστημένη. Διατί οἱ λησταὶ ν' ἀφήσωσι νὰ τοῖς ἀφαιρέσωσι μέρος τῶν λαφύρων; Ἡ συνοδία πρέπει ἢ νὰ συλλαμβάνηται ἢ ὄχι· ὁ συλλαμβανόμενος ταξιδιώτης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συλληφθῇ μετ' ὄλων τῶν ἀποσκευῶν του καὶ λοιπῶν παραρτημάτων. Ἐὰν ὁ ὄνος μὲ τὰ τρόφιμα ἦτο μεταξύ των, ἐὰν, ἀντὶ τῶν ἀκατονομάστων ἐκείνων φαγητῶν, οἱ αἰχμάλωτοι εἶχον μετ' ἑαυτῶν τὰ ὀρνίθια των, τὸν οἶνόν των, τὰ σάνδβιτς, ἡ θέσις των θὰ ἦτο μάλλον ὑποφερτή. Τίς οἶδε ποῦ οἱ λησταὶ θὰ τοὺς ὠδήγουν καὶ εἰς ὁποίας δοκιμασίας θὰ τοὺς ὑπέβαλλον. Ὅπως ἔχη τις πολλὸ θάρρος, δέον νὰ ἔχη τι τονωτικὸν εἰς τὸν στόμαχον.

Τοιαύτη ἐπίσης ἐφαίνετο ἡ γνώμη τῶν δύο ὄνων, οἵτινες κατεβίβρωσκον τὴν δοθεισάν αὐτοῖς δρᾶκα χάρτου, χωρὶς οὐδὲ φύλλον νὰ χάνωσιν, ὡς ὄνοι ἀκαρδάντως πεπεισμένοι, ὅτι τὸ ἔργον των δὲν εἶχεν εἰσέτι λήξει.

Πράγματι δὲν παρήλαθε πολὺς χρόνος καὶ ὁ πυρρόθριξ ἀνὴρ ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως· ἐξῆλθε τῆς καλύβης, πληρώσας τοὺς βοσκοὺς τὴν φιλοξενίαν, διὰ ζῶηρας χειραψίας. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ καὶ ὁ ὀρεινὸς ἀὴρ ψυχρός. Οἱ λησταὶ ὅμως εἶχον λάβει πᾶσαν προφύλαξιν· περιέβαλον τὰς δύο κυρίας διὰ δερμάτων προβάτων, ληφθέντων ἴσως εἰς δάνειον παρὰ τῶν ποιμένων.

Ὁ Μαυρίκιος προεπορεύετο μεταξύ δύο ληστῶν, οἵτινες ἐκράτουν αὐτόν ἀπὸ τῶν βραχιόνων. Μήπως ἴνα τὸν προφυλάττωσιν ἀπὸ τὰ κακὰ βήματα; Ἐκ τοῦ κρότου τῶν πετάλων τῶν ὄνων ἐνόει, ὅτι ἡ Ἐλενίτσα παρηκολούθει, ἡ δὲ καρδία του ἀνεσκίρτα ἐκάστοτε ὑπὸ χαρᾶς καὶ φόβου.

Ἀίφνης τὸ σκότος ἐγένετο πυκνότερον. Ἡ συνοδία διήρχετο διὰ πυκνοῦ δάσους, τοῦ ὁποίου ἡ ἀτραπὸς ἦτο τόσον στενὴ, ὥστε οἱ κλάδοι τῶν θάμνων ἐμαστίγουν τὸ πρόσωπον τῶν ταξιδιωτῶν. Ἐπὶ τέλους, μετὰ δίωρον πορείαν, ἐπλησίασε τὸν Μαυρίκιον καὶ τοὺς φύλακας αὐτοῦ

πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως θ' ἀπετέλει μέρος τῆς ληστρικής συμμορίας καὶ τὸ ὁποῖον συνδιελέγη χαμηλοφώνως μετὰ τοῦ πυρρότριχος ἀνδρός. Ταῦτο χρώως δ' εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἐγένετο ὁρτὴ μεγάλη πυρᾶ, περὶ τὴν ὁποῖαν τέσσαρες ἢ πέντε ἄνδρες ἐκοιμῶντο. Ὁ θόρυβος τῶν προσελθόντων ἀφύπνισεν αὐτούς, οὔτινες, ἐγερθέντες, προσέβλεψαν τοὺς νεοελθόντας μετὰ φαιδρότητος. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἴδῃ τις ληστὰς ἤττον ἐπιφύβους. Οἱ αἰχμάλωτοι, καθίσαντες περὶ τὴν πυρᾶν, ἠθέλησαν νὰ συνδιαλεχθῶσιν, οὐδεὶς δ' ἠμπόδισεν αὐτούς. Ὁ Μαυρίκιος εἶπε πρὸς τὴν νεάνίδα:

— Ἐλπίζω, ὅτι δὲν εἴσθε πολὺ κουρασμένη καὶ ὅτι δὲν φοβεῖσθε.

— Εἶμαι μὲν πολὺ κουρασμένη, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλενίτσα, ἐνόσφ ὁμως εἰμαι μαζὺ σας, δὲν φοβοῦμαι. Μὲ λυπεῖ μόνον ἡ ἰδέα τῆς θλίψεως τῆς δυστυχούς μου θείας. Ἐλπίζω ὁμως ὅτι αἱ ὑποθέσεις ἡμῶν θὰ τελειώσωσι ταχέως.

— Τινες ὑποθέσεις; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος, ἀδαξὴς τῶν διοικητικῶν διατυπώσεων τῶν ληστῶν.

Ὡς ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὴν περιεργείαν του, ὁ ἀρχιληστὴς ἤτοι ὁ μικρόσωμος καὶ πυρρότριξ ἀνὴρ ἐκάθισε μετὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ τῆς νεάνιδος, ἐπελάβετο δ' ἀνευ προοιμίων τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ποιούμενος χρῆσιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ἀναμίκτως μετ' ἐγγχωρίων φράσεων, τὰς ὁποίας ἡ Ἐλενίτσα διηρμήνευε.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἀξιόλογος ἀνθρώπος, νομίζω ὅτι ἔχετε προθυμίαν νὰ μᾶς ἐγκαταλείψητε, ἐὰν δὲ τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ, θὰ χωρισθῶμεν ταχέως. Ὅπως μὴ χάνωμεν καιρὸν, εἰς τῶν ἀνθρώπων μου θὰ κομίσει ἐπιστολήν σας πρὸς φίλους σας εἰς Σμύρνην, πρὸς τοὺς ὁποίους θὰ θελήσετε νὰ γράψητε. Ἠξέρω τίς εἴσθε καὶ δὲν ἀμφιβάλω, ὅτι, ἐντὸς δύο ὥρων, θὰ εὐρεθῶσιν, ἀντὶ τῆς ὑπογραφῆς σας, τέσσαρες χιλιάδες τουρκικῶν λιρῶν. Ὁ κομιστὴς τῆς ἐπιστολῆς θὰ εὐρεῖ τρόπον νὰ λάβῃ τὰ χρήματα καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ μεθαύριον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Τὴν αὐτὴν δ' ἐσπέραν, αἱ κυρίαι καὶ ὑμεῖς θὰ ἐπανέλθητε εἰς τὴν Σμύρνην.

— Πῶς ὀνομάζεσθε; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος.

— Γιάννης, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ληστὴς μετὰ χαιρετισμοῦ.

— Λοιπὸν, Γιάννη, πιστεύω ὅτι θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Σμύρνην ταχύτερον ἢ ὅσον λέγεις, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμωμεν τὸ ταξειδιὸν ὁμοῦ. Πιστεύσατε ὅτι ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πολεμικοῦ πλοίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπηρετῶ...

— Πῶς! ἀνήκετε εἰς τὸ γαλλικὸν ναυτικόν;

— Βεβαίως, κύριε Γιάννη. Στοιχηματίζετε, ὅτι, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, τὸ ἡμισυ τοῦ πληρώματος ἔρχεται πρὸς ἀναζήτησίν μου;

Ὁ δυστυχὴς Γιάννης δὲν ἐδοκίμασε καὶ ν' ἀποκρύψῃ τὴν δυσἀρέσκειάν του.

— Φωτιὰ νὰ τους κάψῃ! ἀνέκραξε,

κτυπῶν τὸν γρόνθον ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

Ἡ τοιαύτη ἀρὰ ἀπηυθύνετο ἀναμφιβόλως κατὰ τῶν ὑποβαλλόντων τὴν ἰδέαν τῆς πράξεώς του, χωρὶς νὰ τῷ δώσωσιν ἀκριβεῖς πληροφορίες. Ἀνῆψε σιγάρον, ἐσκέφθη σοβαρῶς ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτά τῆς ὥρας καὶ εἶτα ἐπανέλαβε μὲ ὕψος συγκαταβατικόν:

— Θὰ ἐλυπούμην πολὺ διὰ σας, κύριε, ἐὰν τὰ πράγματα ἐλάβανον τὴν τροπὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐλπίζετε. Ἐὰν καταδιωχθῶμεν, τὸ ὁποῖον θὰ μάθωμεν ἀμέσως, δὲν θὰ δεχθῶ τὴν πάλιν. Θ' ἀποσυρθῶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων μου καὶ ὑμῶν εἰς τὸ ὄρος Ταῦρον, δι' ἀτραπῶν ἀναμφιβόλως ἀγνώστων εἰς τοὺς ναύτας σας.

[Ἐπειτα συνέχεια].

ΔΜΛ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Ἡ σελήμη τοῦ μέλιτος δὲν δύνει τοσοῦτον βραχέως ἐν τοῖς ἡμιπεπολιτισμένοις τόποις, ὅσον ἐν ταῖς πόλεσιν. Ἡ ἀπόλαυσις τῆς εὐτυχίας τοῦ γάμου διαρκεῖ ἐν τοῖς χωρίοις πολὺ περισσότερον. Τοῦλάχιστον διὰ τὸν Δημήτριον καὶ τὴν Μαρίαν διήρκεσεν ἕξ μῆνας.

Ἡ Μαρία μετ' ἀράτου χαρᾶς ἠσθάνθη τὸ πρῶτον λάκτισμα τοῦ ἐν αὐτῇ κυοφορουμένου ἀνθρωπίσκου, καὶ πλήρης εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ὑψιστον ἤκουσε τὴν εἶδῃσιν παρὰ τῆς φίλης συνεύνου ὁ Δημήτριος. Νέαι ὄνειροπολήσεις καὶ νέα σχέδια τοῦ νέου ζεύγους διὰ τὸ πλάσμα, ὦν αὐτοί, ὡς ἄλλοι θεοί, ἐγένοντο οἱ δημιουργοί. Τίνα περισσότερον θὰ ὁμοιάζε τὸ τέκνον των; Τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα; Καὶ ἡ μὲν μήτηρ ἠύχετο νὰ ὁμοιάζῃ τὸν προσφιλῆ σύζυγον, οὗτος δὲ ἐπόθει νὰ εἶχε τὸ σπάνιον κάλλος καὶ τὰς ἔτι σπανιωτέρας ἀρετὰς τῆς μητρὸς του. Ἀρὰ γε ἦτο ἄρρεν ἢ θῆλυ; Αἱ εἰκασίαι τῶν πεπειραμένων γυναικῶν ἀντέφασκον πρὸς ἀλλήλας, μόνη δὲ μία βεβαίωτης ὑπῆρχεν, ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ μελαγχροίνου χρώματος τοῦ Δημητρίου καὶ τοῦ ξανθοῦ τῆς Μαρίας θὰ ἐγεννᾶτο ὄν τι ὑπέρτερον ἀμφοτέρων. Ἡ σκέψις αὕτη ἠὲ χαρίσκει καὶ τοὺς δύο συζύγους, ἐναθρονομένους ὅτι προσῆνεγεν ἐἰς τὸ φίλον ὄν ἐκάστερος αὐτῶν ὅ, τι εἶχεν. Τέλος μετὰ τῆς διαχύσεως ταύτας ἐπήρχετο ἡ σκέψις ὅτι, δαπανηθεισῶν καὶ ὅσον οὐπῶ τέλεον ἐξαντλουμένων πασῶν τῶν οικονομικῶν τοῦ μικροῦ οικογενειάρχου, ἐπεβάλλετο σπουδαία ἀπόφασις, ἀνάγκη κατεπέγουσα νὰ ἐπανέλθῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας του, νὰ ἐπαναλάβῃ ὁ Δημήτριος πυρετωδῶς τὴν ἐργασίαν του πρὶν ἢ ἀπαισία Πενία προτείνῃ τὴν ῥικνὴν αὐτῆς μορφήν καὶ πατήσῃ τὸν οὐδὸν τοῦ ἀσύλου τούτου τῆς Εὐδαϊμονίας. Καὶ ἀπεφα-

σίθη ἡ ἀναχώρησις καὶ ἐπῆλθε σκληρὰ καὶ ἀμείλικτος ἡ ἡμέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ, χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ παρευρεθῇ κατὰ τὰς ὠδῖνας τοῦ τοκετοῦ τῆς Μαρίας ὁ Δημήτριος καὶ νὰ ἀσπασθῇ τὸ τέκνον ὁ πατήρ. Μετὰ τὸν ἀθάνατον Βίκτωρα Οὐγγῶν, γράψαντα τὸ γιγάντιον ἔργον του, τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων, ἐπὶ τῇ βίσει τῆς ἑλληνικῆς λέξεως ΑΝΑΓΚΗ, ἣν εἶδε ποτε κεχαραγμένην ἐν ἡρειπιωμένῳ κτιρίῳ, τίς δύναται νὰ ἔχη τὸ θράσος νὰ φιλοσοφήσῃ περὶ τῆς σκληρᾶς ταύτης λέξεως;

Κλειόμεν ἐρμητικῶς τὸ στόμα, χαράσσομεν δὲ μόνον καὶ ἡμεῖς τὴν λέξιν ΑΝΑΓΚΗ! καὶ συντριβόμεν τὸν κάλαμον πρὸ τοῦ μεγάλου τῆς προσφιλοῦς Γαλλίας υἱοῦ.

**

Ὁ Δημήτριος, ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπεδόθη μετὰ πολλῆς προθυμίας εἰς τὸ ἔργον του, πάντες δὲ διέβλεπον ἐν αὐτῷ ἀνθρώπον θέλοντα νὰ ἀποζημιωθῇ διὰ τὴν πολυχρόνιον ἀπὸ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ἀποχὴν. Τὸ μικρὸν δάνειον, ὅπερ ἀπητήθη διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ὀδοιορίας καὶ τὰς προχείρους ἀνάγκας τῆς οικογενείας, ἐπληρώθη ἐντὸς ὀλίγου, διότι ὁ ζήλος τοῦ Δημητρίου, συνδουλιζόμενος διηνεκῶς ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τῆς πεφιλημένης νεαρᾶς συζύγου καὶ τοῦ ὅσον οὐπῶ τικτομένου βρέφους, ἦτο ἀκατάβλητος.

Ὁλίγος ἐν τῷ μεταξὺ παρήλθε χρόνος καὶ ἀνηγγέλλετο ἐν τῇ κοινῇ ἐπιστολῇ τοῦ χωρίου (ὀρτᾶ - μεκτοπου) ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Δημητρίου ἔτεκε θυγάτριον. Τὴν ἀπλήν ταύτην εἶδῃσιν πάντες οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι μετὰ χαρᾶς ἤκουσαν, μετ' ἀνυπομονησίας δὲ περιέμενον νὰ μάθωσι καὶ λεπτομερείας. Τῷ ὄντι, τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα ἐλήφθη περὶ τῆς οικογενείας τοῦ Δημητρίου ἐπιστολή, λεπτομερῶς περιγράφουσα τὰ κατὰ τὸν τοκετόν. Ἡ χαρὰ τοῦ Δημητρίου καὶ τὰ ἀφθόνως ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καταρρέουσιν δάκρυα, δάκρυα ἐγκαρδίου εὐγνωμοσύνης τῷ Θεῷ διὰ τε τὴν αἰσίαν ἐκβασίν τοῦ τοκετοῦ καὶ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ μεγάλου τούτου θησαυροῦ, δὲν περιγράφονται. Ἦτο ἤδη πατήρ.

Τί γλυκύτερον τοῦ ὀνόματος τούτου; Τί ἔμελεν αὐτῷ ἂν ἦτο πατήρ κόρης ἢ υἱοῦ; Μήπως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου τὸ γένος τῶν τικτομένων; Καὶ ἐν τούτοις ἴσως πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ἐγνωρίσαμεν ἀνθρώπους βανυσοτάτα προσενηχθέντας πρὸς τὰς ἐαυτῶν συζύγους, διότι, οἱ γενναδαί!, ἐν ᾧ ἤθελον ἄρρεν, ἢ ἀπρονόητος σύζυγος ἔτεκε θῆλυ. Ὡ! πολὺς ἔτι θὰ παρέλθῃ χρόνος πρὶν ἢ ἡ ἀνθρωπότης συνετισθῇ ἐν πολλοῖς. Ἐν οὐκ ὀλίγοις μέρεσιν, ἰδίᾳ παρὰ πτωχῆς οικογενείας, ἢ γέννησις κόρης θεωρεῖται δυστύχημα, ἀποστελλόμενον πρὸς τιμωρίαν τῶν παρεκτροπῶν τῶν γονέων, καὶ ἐν τούτοις ἡ παροιμία λέγει: Ὁ καθεὶς μὲ τὴν τύχην του! Ἴσως ὁμως δὲν ἔχουσι καὶ ὄλωσ διόλου ἄδικον. Τὸ μέλλον, τὸ φοβερόν

μέλλον, αὐξήθησαι ἀπαιτήσεις τοῦ κοινωνικοῦ βίου, καὶ μυριοὶ ἄλλοι φόβοι καθιστῶσι δειλοὺς τοὺς γονεῖς, σκεπτομένους περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ἐαυτῶν θυγατέρων. Καὶ ἐν τούτοις ὁ Δημήτριος ἐδέξατο ὡς τὸ μέλλον χαρμώσυνον ἄγγελμα τὴν γέννησιν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καὶ ἤδη διὰ τοῦ νοῦ ἔπλαττε τὴν εἰκόνα τοῦ προσφιλεστάτου τέκνου καὶ ἔβλεπεν αὐτὸ ἐν ἀπωτέρω μέλλοντι νέαν καὶ ὠραίαν κόρην, νόμφην περιζήτητον ὑπὸ πάντων τῶν καλλιτέρων νέων τοῦ χωρίου. Ἀπῆντησε λοιπὸν θερμότερα εἰς τὴν μετὰ δειλίας γραφεῖσαν τῆς οικογενείας του ἐπιστολὴν, ἐν ἣ ἡ μήτηρ του ὡς ἐν εἰσαγωγῇ προσεπάθει νὰ προκαταλάβῃ καὶ προδιαθέσῃ τὸν Δημήτριον διὰ τὸ ἀτύχημα, ὅπερ τῷ συνέβη μετὰ τοσαύτης στοργῆς καὶ μερίμνης, ὥστε οὗτος ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι ἀληθῶς μέγα δυστύχημα προέκειτο νὰ ἀναγγεῖλη αὐτῷ ἢ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ καὶ μετ' ἀγωνίας διέτρεχε τὰ στοιχεῖα αὐτῆς, μὴ τολμῶν νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν ἐκ φόβου. Ἄλλ' ὅτε πού καί πού εἶδε λέξεις τινὰς γιὰ τὴν καλὴν λευτεριά τῆς Μαρίας καὶ ὅτι ὅλοι ἔς τὸ σπιτί εἶναι καλὰ καὶ κανενὸς οὔτε ἡ μύτη δὲν αἰμάνωσεν, κατὰ τὴν τουρκικὴν ἔκφρασιν, ἠσθάνθη ἐλαττωμένους τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του καὶ ἀνέπνευσεν.

[Ἐπιτετα συνεχῆς].

ΙΩΑΚΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΝ

ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ

[Συνεχῆς]

Ἡ ἀφελὴς αὐτῆ Λιουδμίλα μὲ ἠπάτησεν. Ἐγὼ ἔμπροσθεν αὐτῆς εἶμαι ἀπλούστατος μαθητής. Ὅποιαν μάθησιν ἀνακαλύπτω εἰς αὐτήν, ὅταν κανεὶς δὲν εἶναι παρὼν διὰ νὰ τὴν ἀποδειλιάσῃ! Ὅποια εὐγλωττία εἰς τοὺς λόγους τῆς! Οὐδέποτε ἠθελον πιστεῦσῃ ὅτι κόρη τῆς τάξεώς της θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ τοιοῦτοτρόπως. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον μὲ θέλγει πλεῖότερον εἰς αὐτήν, εἶναι ἡ ἀπλότης καὶ μεγίστη ἀγαθότης τῆς· εἶναι ἀγνότατον θέλητρον. Φοβοῦμαι μήπως τὴν ἀγαπήσω, διότι αἰσθάνομαι ὅτι αἱ ἡμέραι καθ' ἃς δὲν τὴν βλέπω μὲ θλίβουσιν εἰς ἄκρον.

Ἡ θέσις μου ἐν τούτοις ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ καθίσταται στενόχωρος. Δὲν εἶμπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ πρόσωπον τοῦ ὅς τὸ ὅποιον ἐπέβαλον εἰς ἑμαυτόν. Ὅποια παράδοξος ἄλυσις περιστάσεων μὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ροδόλφου! Καὶ ἂν ἀνακαλύψουν τὴν ἀπάτην μου, πῶς νὰ τὴν δικαιολογήσω; ... Ὅχι, δὲν τὴν ἀγαπῶ, δὲν εἶμπορῶ νὰ τὴν ἀγαπήσω. Ὡ! Παυλίνα, ἡ καρδία μου δὲν δύ-

ναται νὰ αἰσθάνθῃ πλέον τὰς χαρὰς τοῦ ἔρωτος, διότι τὴν συνέτριψας!

— Ἀντώνιε Πέτροβιτς, μοὶ εἶπεν ἡ Λιουδμίλα, διατί λοιπὸν φορεῖτε τόσον ἀνοικτὰ φορέματα;

— Δὲν σὰς ἀρέσκουν;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ μαῦρα θὰ σὰς πῆγαιναν καλλίτερα.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπανήλθον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐνδεδυμένοι ἀπλούστατα.

— Πολὺ καλὰ! ἀνέκραξεν αὐτὴ, τῶρα μετεβλήθητε.

Ἡ βέμβη μὲ τὰς ἀπάτας τῆς μοὶ φαίνεται ὡς ἔκτη αἰσθησις εἰς τοὺς Γερμανούς. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ἡ Λιουδμίλα οὐδαμῶς διέψευδε τὴν γερμανικὴν καταγωγὴν τῆς. Ἡ μικρὰ κεφαλὴ τῆς ἦτο συνεχῶς ἀπασχολημένη ὑπὸ ἰδανικῶν καὶ χιμαϊρικῶν ὄνειροπολημάτων.

Μοὶ ἐλάλησε περὶ τῆς μητρὸς τῆς, ἧς ἀόριστον ἀνάμνησιν ἠδυνήθη νὰ τηρήσῃ, ἐγὼ δὲ τῇ ὠμίλησα περὶ τῆς ἰδικῆς μου ὠσάυτως. Ἡ συνανάμνησις αὐτῆ μὰς δίδει εἰς ἀμφοτέρους τὸ αὐτὸ αἰσθημα. Ἀμφότεροι εἴμεθα ὄρφανοί, φέρομεν ἐν τῇ καρδίᾳ τὸ αὐτὸ πένθος, ὡς ἀδελφός καὶ ἀδελφῆ. Ὅταν ἐξέφρασα αὐτὴν τὴν σκέψιν συνεχίνασα τὴν νεάνίδα, καὶ εἶδον δάκρυα ρέοντα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, μοὶ εἶπεν, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἠγαπήσαμεν καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀγαπῶμεν ἀκόμη εἰς τὴν γῆν αὐτὴν, νὰ μὰς λησμονῶσιν εἰς καλλιτέραν ζωὴν. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀπ' αὐτοῦ τοῦ βάρους τοῦ τάφου τῶν, ἢ φωνῶν τῶν θὰ φθάνῃ μέχρις ἡμῶν.

Ἐρχίσασμεν τότε μακρὰν ὀμιλίαν περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς συμπαθείας, περὶ τῶν δεισιδαιμονικῶν καὶ περὶ τῶν φαντασμάτων. Ἡ Λιουδμίλα πιστεύει ἀκραδάντως εἰς ὅλα τὰ θαυμάσια ταῦτα καὶ θέλει νὰ μὲ πείσῃ ὅπως συμμερισθῶ τὴν πίστιν τῆς. Δι' ἄσχυρίζεται ὅτι τὸ λογικόν μὰς δὲν εἶναι ἀρμόδιον νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὰ μυστηριώδη ταῦτα φαινόμενα, ἀλλ' ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ τὰ πιστεύουσι. Τῇ ἀπεκρίθην ὅτι εἰς τὴν Ρωσίαν αἱ περὶ μαγείας καὶ φαντασμάτων παραδόσεις εὐχαριστοῦσι μόνον τὴν φαντασίαν τῶν νεανίδων. Τότε διὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐννοήσω τὸ ἐσφαλμένον τῶν προλήψεών μου μοὶ διηγήθη πλείστας ἱστορίας, αὐθεντικωτάτας, μοὶ εἶπε δὲ καὶ μεταξὺ ἄλλων τὴν ἑξῆς:

«— Πρὸ πολλοῦ ἔζη ἐν Νοβογορόδη νεανίς πλουσιωτάτη καὶ ὠραιοτάτη, Ὀλγα ὀνομαζομένη. Τὰ καλλίτερα συνοικέσια τῇ προσεφέρθησαν, χωρὶς ν' ἀποφκίσῃ νὰ ὑπανδρευθῇ. — Δὲν ἐπιθυμεῖς, τῇ εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ τροφὸς τῆς, νὰ μάθῃς τὴν τύχην σου; — Δὲν μοὶ ἀρέσκουν τὰ αἰνίγματα. — Διατί δὲν δοκιμάζεις; — Ἰσως ἰδῆς ἀποκαλυπτόμενον τὸ μέλλον σου.

Ἡ νεανίς ἐπὶ τέλους συγκατένευσεν εἰς τὴν πρότασιν τῆς τροφῆς τῆς.

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ἀμφότεραι ἀπεσύρθησαν εἰς παράμερόν τι δωμάτιον, ἠπλώσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὀθόνην, ἔπειτα ἔθεσαν ἐπὶ τῆς ὀθόνης αὐτῆς δύο πινάκια καὶ δύο κηρία. Ἐπειτα ἡ Ὀλγα ἐκάθησεν ἐπὶ τινος καθέδρας. Ἀπέναντι αὐτῆς ἦτο ἄλλη καθέδρα, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐκάθητο ὁ ἄγνωστος ὁμοτραπέζος τῆς. Μεσονύκτιον ἤχησε. Δροσερός ἀὴρ διαχύνεται εἰς τὰ δωμάτιον καὶ ἀπέναντι τῆς Ὀλγας κάθηται νέος ὠρατός ἀλλὰ τὴν ὄψιν ἔχων πολὺ λυπημένῃ. Εἰς τὴν νεάνίδα φαίνεται ὅτι κάπου ἔχει ἰδῆ τὸν μυστηριώδη ἐπισκέπτην τῆς καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ τὸν ἔφερον ἐκεῖ ἡ τροφὸς τῆς. Ἐν τούτοις ἐκεῖνος τὴν πλησιάζει καὶ τείνει πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα σιωπηρῶς ὡς διὰ νὰ ἐξέλθωσι μαζί. Ἐκείνη ὅμως σιγῆς τεμάχιον ἀπὸ τοῦ πολυτελοῦς πρασίνου καφτανίου, τὸ ὅποιον ἐφόρει αὐτός. Θέλει νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, ὅταν αἴφνης ἐφώνησεν ὁ ἀλέκτωρ καὶ ὁ ἄγνωστος ἐξηφανίσθη. Ἡ Ὀλγα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ εἶδεν ὅτι ἤρχιζε νὰ χαράζῃ. Τὰ κηρία εἶχον κατῆ, ἡ δὲ τροφὸς τῆς ἐκοιμάτο εἰς μίαν γωνίαν. Πάντα τὰ συμβάντα θὰ τῇ ἐφάνιντο ὄνειρον, ἂν δὲν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τὸ ράκος τοῦ καφτανίου. Ἐκτοτε ἤρχισε ν' ἀναζητῆ, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν τοιοῦτοτρόπως παρουσιασθέντα. Πρωτὴν τινὰ ὁ πατήρ τῆς τῇ ἐπρότεινε νέον μνηστήρα, νέον ὠρατὸν καὶ πλούσιον. — Ἄς ἔλθῃ, εἶπεν ἐκείνη, καὶ βλέπομεν.

Ἐκεῖνος προχωρεῖ μετὰ πομπῶδους συνοδίας. Ἡ νεανίς ἄμα τὸν εἶδεν ἀνεσκίρτησε καὶ συγκατένευσεν. Ἦτο ὁ ἄγνωστός τῆς. Οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπέστατα καὶ τὸ συμπόσιον διάρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ Ὀλγα εὐρίσκετο πλησίον τῶν γονέων τῆς, ὅταν ὁ σύζυγός της πλησιάσας αὐτὴν τῇ εἶπε:

— Τί καφτάνι θὰ φορέσω σήμερον;

— Δὲν ἔχεις, ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἐν πράσινον;

Ἄν ὁ νέος ἐσχυθρῶπασεν.

— Δὲν εἶμπορῶ νὰ βάλω τὸ πράσινον, ἀπῆντησε.

— Καὶ διατί;

— Μοῦ συνέβη ἀνεξήγητον συμβᾶν μὲ αὐτὸ το καφτάνι.

— Ποῖον;

— Τὸ εἶχα κάμῃ διὰ νὰ νυμφευθῶ.

Ὅταν τὸ ἐπῆρα εἶδον ὅτι εὐρίσκετο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Φαίνεται ὡς νὰ τὸ ἐξέσχισε κανεὶς, διότι ἀδύνατον νὰ τὸ ἔφαγον ἔτσι οἱ ποντικοί.

— Καὶ τί ἔκαμες κατόπιν τῆς λυπηρᾶς αὐτῆς ἀνακαλύψεως;

— Ἐσυμβουλευθῆν ἕνα μάγον, ὁ ὅποιος μὲ εἶπε νὰ τὸ καύσω.

— Καὶ τὸ ἔκαυσες;

— Ὅχι ἀκόμη.

— Δεῖξέ τό μοι, ἴσως εἶμπορέσω νὰ τὸ διορθώσω.

Ἄν ὁ νέος ὠδήγησε τὴν σύζυγόν του εἰς τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὅποιον ἐβαλλε τὰς ἐν-

δυμμοσίας του και τὰ ὄπλα του, ἐξεκρέμασε τὸ καφτάνιον και τὸ παρουσίασεν εἰς τὴν Ὀλγαν, ἥτις ἐξαγαγοῦσα πάραυτα ἀπὸ τοῦ θυλακίου τῆς τὸ τεμάχιον τοῦ φορέματος, τὸ ὁποῖον εἶχε φυλάξῃ, προσήρμοσεν αὐτὸ εἰς τὸ ἐχισμένον φόρεμα.

— Ἄ! κατηραμένη μάγισσα! ἀνέκραξεν ὁ νέος, ἔτσι λοιπὸν μ' ἐμάγευσε, και μοῦ ἤναψες εἰς τὴν καρδίαν τοιοῦτον ἔρωτα, ὥστε δὲν εἰμποροῦσα πλέον οὔτε νὰ φάγω, οὔτε νὰ κοιμηθῶ.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἔσυρε τὴν σπάθην του και δι' ἐνὸς κτυπήματος ἔκοψε τὴν κεφαλὴν τῆς Ὀλγας.

— Ὅ, τι λοιπὸν βλέπω σαφέστερον εἰς τὴν ἱστορίαν σας, εἶπον ὅταν ἡ Λιουδμίλα ἐτελείωσε τὴν διήγησίν τῆς, εἶναι ὅτι ὁ ἔρωξ ἔχει τὴν μαγειάν του και ὅτι και ἡμεῖς κάλλιστα εἰμποροῦμεν νὰ μαγευθῶμεν ἀπὸ μερικὰ γλυκὰ μάτια.

Ἡ Λιουδμίλα δὲν ἀπεκρίθη και τὸ πρῶτον τῆς ἔλαβε μελαγχολικὴν ἔκφρασιν, ὡσεὶ ἡ λέξις αὐτὴ τοῦ ἔρωτος νὰ τὴν ἐξηγρῶσεν.

Ἐν τούτοις μοὶ φαίνεται ὅτι ἐλκύομαι πρὸς τὴν νεάνίδα ταύτην ὑπὸ ἀνανταγωνίστου ἀνεξηγήτου αἰσθήματος.

— Ἄ! πρέπει νὰ σας τὸ ὁμολογήσω; Παυλίνα! Ἄπιστος Παυλίνα! ἀγαπῶ τὴν Λιουδμίλαν. — Ἄλλ' ὄχι, δὲν ἀγαπῶ δὲν θέλω ν' ἀγαπήσω. Ἔμεινα πολὺν καιρὸν ἐδῶ αὔριον θ' ἀναχωρήσω. Δὲν θὰ εἰσέλθω ὅμως εἰς ὑπηρεσίαν οὔτε θὰ ἐπανέλθω εἰς Πετρούπολιν, ἀλλὰ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ χωρίον μου ... Οἶμοι! Ἐπεθύμουν νὰ ἐπανιδῶ ἀπαξ ἔτι τὴν Παυλίαν. Ποῦ νὰ ἴναι τώρα; Εἶναι ἄρα γε εὐτυχής.

Μετέβην διὰ ν' ἀποχαιρετίσω τὸν Ροδόλφον πρὸς δὲ εἶπον ὅτι μετ' ὀλίγον καιρὸν θὰ ἐπανέλθω. Μὲ ἠσπάσθη μὲ πολλὴν ἀγάπην. Ἡ Λιουδμίλα δὲν ἦτο παρούσα και ἀγνοῶ διατὶ ἐχάρην ἐπὶ τούτῳ.

Τὶ πλήξις! Τί ἀηδία εἰς τὸ κτήμα τοῦ θεοῦ μου! δὲν εἰμπορῶ ν' ἀναλάβω τὴν διαχείρισιν αὐτὴν τῶν κτημάτων. Τί μ' ἐνδιαφέρουν οἱ σῖτοι και τὰ χόρτα αὐτὰ; Τί μ' ἐνδιαφέρουν ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα; Ἄς ἡδυνάμην μόνον, πτωχὸς ὅμως, νὰ εὐρω γλυκὺ τι καταφύγιον εἰς τι μέρος! ...

Εἰς τὴν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησα ὑπάρχει πλῆθος προμηθειῶν, και οὔτε ἔν βιβλίον. Ἐπεθύμουν ν' ἀναγινώσκω διὰ ν' ἀκολουθήσω τὰς συμβουλάς τῆς Λιουδμίλας. Τί νὰ κάμη ἄρα γε τώρα, ἡ τρυφερὰ αὐτὴ Λιουδμίλα; Ἀναπολῶ τὸν καιρὸν, τὸν ὁποῖον διήλθον πλῆσιόν τῆς και μοὶ φαίνεται ὅτι, μὲ τὰς ἀγνάς και ἀφελείς συγκινήσεις του, ὑπῆρξεν ὁ καλλίτερος καιρὸς τοῦ βίου μου. Ἄθῳν παιδίον! Δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀγκηπήση, ἀλλὰ δύναται νὰ καταστήσῃ εὐτυχέστατον τὸν σύζυγόν τῆς ... Καὶ ἂν ἠσθάνετο ὀλίγον ἔρωτα δι' ἐμὲ! Παραδόξον, πρῶτον φοράν τὸ συλλογιζομαι ... Αἱ γυναῖκες εἶναι ἀνεξήγητα αἰνίγματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἔρωξ προσθέτει και δυσκολίαν. Πῶς σὲ ἠγάπων, Παυλίνα! και πόσον μὲ ἠγάπησες ἐπ'

ἵσης! περὶ τούτου δὲν τολμῶ ν' ἀμφιβάλω. Καὶ πῶς τώρα ἐχωρίσθην ἀπὸ σὲ τόσο ἀπεινιδίως και ἀλλοκότως, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ριθῇ ὁ μὲν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ δέ!

Ἄχ! δὲν μὲ ἠγάπας, Παυλίνα! και μ' ἐβασάνισες σκληρῶς. Τώρα ἡ ζωὴ μου εἶναι ἔρημος και ἡ ψυχὴ μου κενή, ἡ κεφαλὴ μου δὲ τεταραχμένη εἰς ἄκρον! Ἰδοὺ ὁ χειμῶν θὰ ἐπιστρέψω εἰς Μόσχαν, θὰ ἐπανιδῶ τὸν Ροδόλφον. Ὅθ εἶπω εἰς τὴν θυγατέρα του ὅτι τὴν ἀγαπῶ ... Τὴν ἀγαπῶ ὡς τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν ἔν παιγνιδίον των Ἄλλὰ και μήπως ὁ ἔρωξ και ἡ ζωὴ δὲν εἶναι παιγνίδιον;

Εἶναι ἀληθὲς ὅμως ὅτι, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ τις, ἐγγίζῃ τὴν εὐτυχίαν του. Διατὶ ἡ εἰμαρμένη δὲν μᾶς παρασκευάζει εἰς τὴν εὐτυχίαν και εἰς τὴν δυστυχίαν; Δυνατὸν ν' ἀποθάνῃ τις ἀπὸ χαρὰν ἢ ἀπὸ λύπην.

Ὅποια ἐπανάστασις ἐπετελέσθη ἐντός μου!

Ἐμπρός, ἄς ἡσυχάσω ὀλίγον διὰ νὰ σημειώσω τὰς λεπτομερείας, διὰ νὰ ἐνηθίσω τὸ ἀνέλπιστον συμβεθικός!

Ἐπίθεσις τις μὲ ἠνάγκασε νὰ μεταβῶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας μας. Ἐκεῖ ἐγνωρίσθην μὲ τὸν ἑπαρχον, ὅστις μὲ προσεκάλεσε νὰ μεταβῶ εἰς τὴν οἰκίαν του. Εἰσέρχομαι και τὸ πρῶτον πρόσωπον τὸ ὁποῖον παρατηρῶ εἰς τὴν αἴθουσάν του, εἶναι ἡ θεῖα τῆς Παυλίνας, ἡ ἀγέρωχος Πρασκόβνα Ἰβανόβνα. Μόλις εἶδον τὴν γυναῖκα ταύτην και ἠθέλησα ν' ἀπομακρυνθῶ, ἀλλ' ὁπόση ἡ ἐκπληξίς μου ὅτε τὴν εἶδον προχωροῦσαν εἰς συνάντησίν μου και φωνοῦσαν εὐθύμως:

— Πῶς! σὺ εἶσαι, Ἄντωνιὲ Πέτροβιτς! σὺ τὸν ὁποῖον τόσον καιρὸν ἔχω νὰ ἴδω!

— Νομίζω, κυρία, ἀπεκρίθην, ὅτι πολὺ ὀλίγον σὰς ἐνδιέφερον ἡ ἀπουσία μου.

— Ἄ! τί κακὸς ποῦ εἶσαι νὰ μοῦ κάμη αὐτὴν τὴν μομφήν. Ὁ Θεὸς μ' ἐτιμώρησεν ἤδη, διότι παρεγνώρισα τὰς βουλὰς του.

Καὶ ἔφερε τὸ μανδήλιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, παρετήρησα δὲ ὅτι ἐπενθηφόρει.

— Κυρία, τῆ εἶπον, ἐχάσατε λοιπὸν κἀνὲν μέλος τῆς οἰκογενείας σας;

— Ναί, ὁ Θεὸς δὲν εἰσήκουσε τὰς δεήσεις μου.

— Μήπως ἡ Παυλίνα; ...

Δὲν ἠδυνήθην νὰ τελειώσω τὴν φράσιν μου.

— Ἐχάσαμεν τὸν πατέρα τῆς. Ὁ ἀγαθὸς γέρων εὑρίσκεται τώρα εἰς τοὺς οὐρανούς.

— Ἄλλὰ θὰ χαίρεσθε βεβχίως διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀνείψιδας σας;

— Ποῖαν εὐτυχίαν! Ἡ δυστυχής νέα μαραίνεται ὡς ἄνθος στερούμενον φωτός.

— Καλέ τί μοὶ λέγετε; Ἡ Παυλίνα! ...

— Δὲν πρόκειται διόλου περὶ γάμου. Δὲν εἰσέρχεται λοιπὸν; ...

[Ἐπειτα συνέχεια].

** B

Κυρίαν Ζαχαρένιαν Δ. Περιστιάνου, Δημ. Γαβριηλάκη, Σωτήριον Μ. Δεσέλλαν, Γεώργ. Μ. Κογχυλάκη, Γεώργ. Μαλέλλην. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. — κ. Νικ. Πετανίτην, ἔμπορον. Ἐυχαριστοῦμεν ὑμᾶς διὰ τὰς ὑπερ τῶν Ἐκλεκτῶν ἐκφράσεις σας. Βιβλίον ἀπεστάλη — κ. Σ. Π. Χαλκωμάτων. Κατὰ λάθος τῆς διεκπεραιώσεως δὲν ἐλάβαν τὸ φύλλον ὁ κ. Δ. Μ. Ἡρῆζο τῆς ἡδὴ ἄποστολῆ. Ἀποδείξίς ἀπεστάλησαν. — κ. Κ. Α. Ρέγκον. Ἐνεγράφησαν και οἱ 5 νέοι συνδρομηταὶ, πρὸς οὓς ἠρῆζο τῆς ἄποστολῆ τοῦ φύλλου ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Ἐυχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κ. Ν. Δ. Βοζιαννόπουλον. Ἐνεγράφησαν και οἱ 3 νέοι συνδρομηταὶ, πρὸς οὓς ἠρῆζο τῆς ἄποστολῆ τοῦ φύλλου. Ἐυχαριστοῦμεν. Φροντίσαμεν περὶ ἀποστολῆς βιβλίων. — κ. Π. Χριστοδοῦλον. Λογαριασμός ἐστάλη. Διὰ τὰ λοιπὰ συμμορφώθημεν μὲ τὰ γραφόμενά σας. — κ. Ἰωάννη Φωκᾶν. Ἐνεγράφησαν και οἱ 3 νέοι συνδρομηταὶ, πρὸς οὓς ἀπεστάλη τὸ φύλλον ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Ἐυχαριστοῦμεν. Ἀποδείξίς ἀποστέλλομεν προσεχῶς. — κ. Βύαγ. Δαλίτην, ἐνεγράφη ὁ κ. Σ. Ι. Σ. πρὸς ὃν ἠρῆζο τῆς ἄποστολῆ τοῦ φύλλου. — κ. Α. Κ. Παλαιολόγον διευθυντὴν ἔφημ. «Ἀλήθεια» Λεμνησόν. Ἐυχαριστοῦμεν ἀπὸ καρδίας διὰ τὰς ὑπερ τῶν Ἐκλεκτῶν συστάσεις σας. — κ. Σπ. Παζώνην. Ἐνεγράφησαν και οἱ 3 νέοι συνδρομηταὶ, πρὸς οὓς ἠρῆζο τῆς ἄποστολῆ τοῦ φύλλου ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. 30 Ἐκτακτα φύλλα Ἐκλεκτῶν ἀπεστάλησαν ὡς και τὰ ἐλλείποντα φύλλα τῆς κ. Βιρῆνης Μη. Ἐυχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κυρίαν Σοφίαν Ζαρῆ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. Βιβλίον ἀπεστάλη. Δικαιωματικῶς δὲν θὰ λησμονηθῆτε κατὰ τὴν ἐκκδουσιν τοῦ Λαχείου. — κ. Σ. Μοντεσιάντον. Φύλλα ἀπεστάλησαν. προγράμματα ἐξηγητήθησαν. — κ. Ἄθ. Χατζηγῶγον. Ἐνεγράφη ὁ κ. Ἄθ. Λ. πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἐκδοθέντα φύλλα. Ἐγράψαμεν.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετεκομίσθη ἐν τοῖς νεοδημίτοις καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10, ἐναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ρικάκη και παραπλευρῶς τῆς μεγάλης οἰκίας Μαυρομιχάλη.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1890

κομψότατον, καλλιτεχνικότατον, ἀπαράμιλλον εἰς τὸ εἶδος του, πλοῦσιον εἰς ὕλην, ποικιλίαν, εἰκόνας, χάριν, πρωτοτυπίαν.

Σελίδες 450, πικνύονται. — Συνεργάται 50. — Θέματα και διατριβαὶ ὑπερ τὰς 80, ὅλαι ἐπικαιροί, κοινωνικόταται, χαριτωμένα, μαγευτικά. — Εἰκόνας 40 Εὐρωπαϊκόταται. — Μουσικὴ τοῦ Παύλου Καρρέρη κλπ.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Σκόκου ἀντιπροσωπεύει ἐν μικρῇ τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος.

ΤΙΜΑΤΑΙ διὰ τὰς Ἀθήνας:

Χαρτόδετον φρ. 3. — χρυσοδέτον φρ. 4.

Διὰ τὰς Ἐπαρχίας και τὸ Ἐξωτερικόν:

Χαρτ. φρ. 3,50 — χρυσοδ. φρ. 4,50

Πωλεῖται προ' ἡμῖν και ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν εἰς πάντα ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ βιβλιοπωλείου και τυπογραφείου τῆς «Κορίνθης».